

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania W. R.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.  
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2005 r.,  
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.  
z dnia 24 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

**odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.**

### U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. w sprawie W. R. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wyrokiem z 24 maja 2004 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

W kasacji wnioskodawca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 18 ust. 1 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz.144 ze zm., poprzez przyjęcie, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. Podniósł również zarzut naruszenia przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c., mające wpływy na wynik sprawy, a polegające na pominięciu przeprowadzenia dowodu.

W ocenie wnioskodawcy okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest konieczność udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy pod rządami art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z 12 czerwca 1975 r. z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych organy właściwe do orzekania o niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej miały obowiązek orzekania co do przekwalifikowania zawodowego, a także czy orzekające w sprawach o odpowiednie świadczenie Sądy miały obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego na tą okoliczność, a zatem czy pominięcie takiego dowodu stanowi rażące naruszenie prawa.

Mając powyższe na względzie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w K. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w K. z 15 października 2002 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy przyjąć, pomimo że skarżący nie powołuje się wyraźnie na żadną ze wskazanych w art. 393 przesłanek uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania, że w istocie chodzi mu o występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 393 § 1 pkt 1). Jednak już tak nieprecyzyjne wskazanie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania narusza przyjętą w orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadę, że okoliczności te muszą być w treści kasacji jednoznacznie wyartykułowane, z odwołaniem się do właściwych przepisów procesowych - art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 k.p.c - oraz do przesłanek tzw. przedsądu - art. 393 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2001, IV CZ 200/01, LEX nr 52714). Skarżący powinien także wskazać na istotność zagadnienia i ją uzasadnić, czego w rozpatrywanej skardze nie uczynił.

O odmowie przyjęcia niniejszej kasacji do rozpoznania decydują jednak przede wszystkim dwa względy. Po pierwsze. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji występujące w sprawie

istotne zagadnienie prawne, które nie ma powiązania – poprzez wskazanie określonych konkretnych przepisów prawnych – z podstawami kasacji. Jeżeli wnoszący kasację powołuje się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, to zagadnienie to nie może występować abstrakcyjnie, lecz musi odnosić się przynajmniej do jednej z przytoczonych podstaw kasacyjnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2002 r., II UKN 256/01, Prok. i Prawo 2002/10/44, postanowienie z 27 lutego 2003 r. I PK 373/02, niepubl. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNAP z 2000 r. nr 24 – wkładka poz. 5). Takiego powiązania w niniejszej kasacji zabrakło. Co prawda jej autor powołuje w podstawach kasacji i w sformułowanym zagadnieniu art. 18 ust. 1 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.u.83.30.144 ze zm.), jednakże zagadnienie to dotyczy najwyraźniej art. 18 ust. 3, którego naruszenia w podstawach kasacji nie zarzucono. Po drugie, zagadnienie to sprowadza się w istocie do tego, czy w określonych w nim okolicznościach sąd miał obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe, przy czym nie jest do końca jasne, na jaką okoliczność to postępowanie powinno zdaniem skarżącego być prowadzone. Jest oczywiste, że taki obowiązek nie wynika z przytoczonych w pytaniu przepisów prawnych, a ocena, czy sąd powinien z urzędu (bo to chyba skarżący ma na myśli) prowadzić postępowanie dowodowe, nie może być generalnie rozstrzygnięta, lecz zależy od okoliczności konkretnej sprawy. W związku z tym nie może ona stanowić zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393<sup>7</sup> § 1 k.p.c.